

Laodicea – číslo čtyři

Překrývající se dějiny

Jeff Pippenger

2023-09-01

Souvislost, na niž jsem poukázal a kterou Stephen Haskell pravděpodobně neviděl, ačkoli ji svým uznáním pravd, jež tuto skutečnost uvádějí ve světlo, potvrzoval, spočívá v tom, že v dějinách na konci starověkého Izraele současně nacházíme počátek novodobého Izraele, který se překrývá se stejným historickým obdobím. Když Kristus potvrzoval smlouvu s mnohými na jeden týden (dva tisíce pět set dvacet dní), starověký Izrael prožíval zkušenost Laodiceje, stojící na samém prahu toho, aby byl vyvržen z úst Páně. Současně novodobý Izrael prožíval zkušenost Efezu. Laodicea starověkého Izraele byla rozptýlována a Efezus novodobého Izraele byl shromažďován v týchž dějinách.

A „ano“, pokud o tom přemýšlíte, jsem si vědom toho, že týden, v němž Kristus potvrdil smlouvu v naplnění deváté kapitoly Danielovy, který začal při Jeho křtu a skončil ukamenováním Štěpána, nebyl doslovně dvě stě padesát a dva dní, avšak prorocky jím zcela jistě byl, neboť prorocky se jeden rok rovná třem stům šedesáti dnům. Tři sta šedesát dnů vynásobených sedmi činí dvě stě padesát a dva dní a „samý střed“ tohoto prorockého týdne je kříž. Prorocky Kristus umístil kříž do samého středu prorockého období dvou tisíc pěti set dvaceti dnů, čímž ukázal, že „sedm časů“ z Leviticus 26 je ustanoveno a podepřeno Kristovým křížem. Není náhodou, že když sestra Whiteová učí, jak také činí, že obě Habakukovy posvátné tabule, mapa z roku 1843 a mapa z roku 1850, mají proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech přímo uprostřed tabule, a obě tabule mají kříž v samém středu tohoto znázornění.

„Bible obsahuje všechny zásady, které lidé potřebují pochopit, aby byli uschopněni buď pro tento život, nebo pro život budoucí. A těmto zásadám mohou porozumět všichni. Nikdo, kdo má ducha schopného ocenit její učení, nemůže přecíst jediný oddíl Bible, aniž by z něho načerpal nějakou užitečnou myšlenku. Nejcenější poučení Bible však nelze získat příležitostným nebo nesoustavným studiem. Její velká soustava pravdy není podána tak, aby ji postřehl ukvapený nebo nedbalý čtenář. Mnohé z jejích pokladů leží hluboko pod povrchem a lze jich dosáhnout jen pilným zkoumáním a vytrvalým úsilím. Pravdy, které tvoří tento velký celek, je třeba vyhledávat a shromažďovat, „tu něco, tam něco“. Izajáš 28,10.“

„Když jsou takto prozkoumány a uvedeny ve vzájemný soulad, ukáže se, že do sebe dokonale zapadají. Každé evangelium doplňuje ostatní, každé proroctví vykládá jiné, každá pravda je rozvinutím nějaké jiné pravdy. Předobrazy židovského řádu jsou objasněny evangeliem. Každá zásada ve Slově Božím má své místo, každá skutečnost svůj význam. A celá tato stavba, ve svém záměru i provedení, vydává svědectví o svém Autorovi. Takovou stavbu by nemohla pojmout ani utvořit žádná mysl kromě myslí Nekonečného.“ Education, 123.

Vedle zásady, že každá ze sedmi církví se opakuje v milleritských dějinách a také v našich dějinách, existuje ještě další důležitá zásada, kterou raný adventismus uznával. Tato zásada

ukazuje, že Duch svatý používá „vnitřní a vnější“ prorocké linie týchž dějin k předávání pravdy. Miller to rozpoznal a výslovně tomu učil. Správně učil, že sedm pečeti ve Zjevení představuje dějiny paralelní k dějinám církví, avšak v tomto paralelním znázornění pečete představují vnější a církev vnitřní pravdu totožných dějin. Také Uriah Smith se touto zásadou zabývá a používá slova „vnitřní“ a „vnější“, což se mi jeví jako nejlepší způsob, jak vyjádřit tyto dvě paralelní linie.

„Pečete jsou představeny naší pozornosti ve 4., 5. a 6. kapitole Zjevení. Výjevy představené pod těmito pečeti jsou uvedeny ve Zjevení 6 a v prvním verši Zjevení 8. Zjevně zahrnují události, s nimiž je církev spojena od počátku tohoto věku až do příchodu Krista.

„Zatímco sedm církví představuje vnitřní dějiny církve, sedm pečeti uvádí před zrak velké události jejích vnějších dějin.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Nyní začneme naše zkoumání sedmi církví. Je důležité rozpoznat, že první dvě církve a poté opět třetí a čtvrtá církev mají vztah „příčiny a následku“, který vyžaduje, aby byly posuzovány společně. Smyrna je církev, která představuje ty, kdo jsou pronásledováni Římem, a Efez byl církevním sborem, který nesl evangelium celému světu.

„Právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany. Toto jméno jim bylo dáno proto, že Kristus byl hlavním tématem jejich kázání, jejich vyučování i jejich rozhovorů. Neustále připomínali události, které se odehrály ve dnech Jeho pozemské služby, kdy Jeho učedníci byli počtí Jeho osobní přítomností. Neúnavně se obírali Jeho učením a Jeho uzdravujícími zázraky. S chvějícími se rty a slzami v očích hovořili o Jeho smrtelné úzkosti v zahradě, o Jeho zradě, soudu a popravě, o shovívavosti a pokoře, s nimiž snášel pohanu a mučení, jež na Něho uvalili Jeho nepřátelé, a o božské litoosti, s níž se modlil za ty, kdo Ho pronásledovali. Jeho vzkříšení a nanebevstoupení i Jeho dílo v nebi jako Prostředníka za padlého člověka byly náměty, o nichž se s radostí rozmlouvali. Není divu, že je pohané nazývali křesťany, neboť kázali Krista a skrze Něho přednášeli své modlitby Bohu.

„Byl to Bůh, kdo jim dal jméno křesťan. Je to královské jméno, dané všem, kdo se připojují ke Kristu. O tomto jménu později psal Jakub: ‚Cožpak vás bohatí neutiskují a nevodí vás před soudné stolice? Což se právě oni nerouhají tomu vznešenému jménu, jímž jste nazváni?‘ Jakub 2,6.7. A Petr prohlásil: ‚Trpí-li však někdo jako křesťan, ať se nestydí, nýbrž ať oslavuje Boha tímto jménem.‘ ‚Jste-li tupeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy a Duch Boží.‘ 1 Petr 4,16.14.“ Skutky apoštolů, 157.

Sbor v Efezu představoval ranou církev, která žila „zbožně v Kristu Ježíši“, což je „příčina“, jež vždy vyvolává „účinek“.

A také všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou trpět pronásledováním. 2 Timoteovi 3,12.

Zbožnost efezské církve přivodila pronásledování představované církví ve Smyrně. Tyto dvě církve představují vztah příčiny a následku a následek vyžaduje, aby mu předcházela příčina. Pronásledování krize nedělního zákona je podníceno projevem toho, co sestra Whiteová nazývá „prvotní zbožností“. Zbožností, která byla znázorněna v minulých neboli prvotních dějinách.

„Navzdory široce rozšířenému úpadku víry a zbožnosti jsou v těchto církvích praví následovníci Krista. Před konečným navštívením země Božími soudy nastane mezi lidem Páně takové oživení původní zbožnosti, jaké nebylo spatřeno od apoštolských dob. Duch a moc Boží budou vylity na Jeho děti. V té době se mnozí oddělí od těch církví, v nichž láska k tomuto světu nahradila lásku k Bohu a k Jeho slovu. Mnozí, jak z kazatelů, tak z lidu, s radostí přijmou tyto veliké pravdy, které Bůh dal v této době hlásat, aby připravil lid pro druhý příchod Páně. Nepřítel duší si přeje tomuto dílu zabránit; a dříve než nastane čas takového hnutí, bude se je snažit překazit tím, že uvede padělek. V těch církvích, které bude moci přivést pod svou klamnou moc, způsobil, že se bude zdát, jako by byla vylita zvláštní Boží přízeň; projeví se to, co bude pokládáno za veliký náboženský zájem. Zástupy budou jásat, že Bůh pro ně působí podivuhodně, zatímco to dílo bude dílem jiného ducha. Pod náboženským rouchem se satan bude snažit rozšířit svůj vliv po celém křesťanském světě.“ Velký spor, 464.

Půlnoční volání „posledních dnů“ je obnovením „původní zbožnosti“, o němž se v daném úryvku hovoří. Je to obnovení, které se odehrává v hnutí, nikoli v církvi. Dějiny, jichž sestra Whiteová užívá k popsání tohoto obnovení, jsou dějinami „apoštolských dob“, které jsou znázorněny církví v Efezu. Toto obnovení vyvolá „pronásledování“.

„Mnozí budou uvězněni, mnozí budou z měst a obcí prchat o život a mnozí se stanou mučedníky pro Krista, když budou stát na obranu pravdy.“ Selected Messages, kniha 3, 397.

„život Krista na zemi“ v následujícím oddílu představuje počátek církve v Efezu, ale zároveň předobrazuje dějiny laodicejského adventismu na konci světa.

„Soud je odvrácen nazpět a spravedlnost stojí opodál; neboť pravda padla na ulici a příměst nemůže vstoupit. Ano, pravda mizí; a ten, kdo se odvrací od zlého, činí se kořistí.“ Izajáš 59,14.15. To se naplnilo v životě Krista na zemi. Byl věrný Božím přikázáním a odložil lidské tradice a požadavky, které byly povýšeny na jejich místo. Proto byl nenáviděn a pronásledován. Tyto dějiny se opakují.“ Christ's Object Lessons, 170.

Zkušenost představovaná Efesem probíhá současně se zkušeností Laodiceje. Hádaví Židé byli Laodicejskými starověkého Izraele a Kristus a Jeho učedníci byli Efeskými novodobého Izraele. Jan Křtitel uvedl církev Efesu a představuje církev v „posledních dnech“, proti níž vystupují Laodicejští, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, ale nejsou.

„Dílo Jana Křtitele a dílo těch, kteří v posledních dnech vycházejí v duchu a moci Eliášově, aby probudili lid z jeho lhostejnosti, jsou v mnoha ohledech totožná. Jeho dílo je předobrazem díla, které musí být vykonáno v tomto věku. Kristus má přijít podruhé, aby soudil svět ve spravedlnosti. Boží poslové, kteří nesou poslední poselství výstrahy, jež má být dáno světu, mají připravit cestu pro druhý příchod Kristův, jako Jan připravil cestu pro jeho první příchod. V tomto přípravném díle ‚každé údolí bude povýšeno a každá hora i pahorek sníženy; co je křivé, bude narovnáno, a místa drsná budou uhlazena‘, neboť dějiny se mají opakovat a znovu ‚se zjeví sláva Hospodinova a uží ji spolu všeliké tělo; neboť ústa Hospodinova promluvila‘.“ Southern Watchman, 21. března 1905.

Efez představuje „příčinu“ a Smyrna „následek“. Také Pergamos a Thyatira představují vztah příčiny a následku. Pergamos je církev kompromisu, která zkazila křesťanství tím, že je smísila s pohanstvím. Křesťanská církev padla, když přijala předpoklad, že modlářství pohanství může existovat souběžně v jejích hranicích. Císař Konstantin je symbolem této kompromisní historie a jeho prorockou úlohou bylo způsobit odpadnutí pravého křesťanství dříve, než bude zjeveno papežství.

Ať vás nikdo nijakým způsobem nesvede; neboť ten den nepřijde, dokud nejprve nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn ztracení; který se protiví a povyšuje nade všecko, co slove Bohem nebo čemu se vzdává božská pocta, takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha. Což se nepamatujete, že jsem vám to říkal, když jsem ještě byl u vás? A nyní víte, co zdržuje, aby byl zjeven ve svůj čas. Neboť tajemství nepravosti již působí; jen dokud ten, kdo nyní zdržuje, nebude odstraněn z cesty. A tehdy bude zjeven ten Bezzákonný, kterého Pán zahubí duchem svých úst a zničí jasem svého příchodu. 2 Tesalonickým 2,3–8.

Sbor v Pergamu byl „příčinou“ a Thyatira byla „následkem“. Prorok Daniel často předkládá dějiny pohanství ustupujícího papežství a odpadnutí, které předcházelo ustavení papežství a jež Pavel označil, je probíráno v jedenácté kapitole Daniela.

Neboť proti němu přitáhnou lodi z Kittímu; proto bude zarmoucen, vrátí se a bude se rozhořčovat proti svaté smlouvě; tak učiní, ano, vrátí se a dorozumí se s těmi, kteří opouštějí svatou smlouvu. A vojska budou stát na jeho straně, poskvírní svatyni pevnosti, odstraní každodenní oběť a postaví ohavnost pustošící. Daniel 11,30–31.

Církev kompromisu, která odpadla dříve, než byla papežská moc zjevena v dějinách, je Danielem představena jako „ti, kdož“ opustili „svatou smlouvu“. Poté, co opustili smlouvu, bylo na trůn země dosazeno papežství, které Daniel představuje jako „ohavnost, která pustoší“. Sestra Whiteová určuje posledních šest veršů Daniela jedenácté kapitoly, když uvádí, že „proroctví v jedenácté kapitole Daniela téměř dosáhlo svého úplného naplnění“. Posledních šest veršů představuje závěrečné naplnění Daniela jedenácté kapitoly a ona učí, že dějiny znázorněné těmito závěrečnými verši byly předobrazeny v Danielovi 11,30–36, což určuje historickou „příčinu a následek“ znázorněné Pergamem a Thyatirou.

„Nemáme času nazbyt. Před námi jsou těžké časy. Svět je rozbouřen duchem války. Brzy nastanou výjevy soužení, o nichž se mluví v proroctvích. Proroctví v jedenácté kapitole knihy Daniel téměř dosáhlo svého úplného naplnění. Mnohé z dějin, které se odehrály při naplnění tohoto proroctví, se budou opakovat.“

„Ve třicátém verši se mluví o moci, která ,citovány verše 30 až třicet šest‘.“

„Události podobné těm, které jsou popsány v těchto slovech, se odehrají.“ Manuscript Releases, č. 13, 394.

Příčinný vztah mezi Pergamem a Thyatirou, stejně jako příčinný vztah mezi Efezem a Smyrnou, se opakuje v „posledních dnech“. Protestanté Spojených států učiní kompromis s modlářstvím, jak je

znázorněno Pergamem (prvotním znamením modlářství je uctívání slunce), a když odpadnou, bude připravena cesta pro člověka hříchu, aby byl opět prorocky zjeven. Zatímco se bude opakovat odpadnutí a dosazení papežství na trůn, bude Bůh současně vzbuzovat církev předobrazemou Efezem, aby nesla světu poselství Daniela a Zjevení, a bude se opakovat i pronásledování znázorněné Smyrnou.

Poslední tři církve proberu poté, co zvážíme pravdu, že první čtyři pečeti Zjevení jsou vnější linií pravdy, která probíhá souběžně s vnitřní linií pravdy představovanou prvními čtyřmi církvemi. Jak již bylo poznamenáno, Uriah Smith to vyjadřuje takto:

„Zatímco sedm církví představuje vnitřní dějiny církve, sedm pečeti uvádí před zrak velké události jejích vnějších dějin.“ Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Ukázali jsme, že první čtyři církve představují dva vztahy „příčiny a následku“, které se opakují v „posledních dnech“. Na základě průkopníků adventismu, avšak ještě důležitěji na základě autority Božího slova, by tyto čtyři vnitřní dějiny církve měly mít svůj paralelní vnější dějinný protějšek, představovaný prvními čtyřmi pečeti. První a druhá pečeť odrážejí tytéž charakteristiky Efezu a Smyrny, avšak k vyjádření díla nesení křesťanství do světa používají bílého koně. Ten představuje vnější dílo církve a druhá pečeť představuje krvavou lázeň Smyrny prostřednictvím rudého koně.

I viděl jsem, když Beránek otevřel jednu z pečeti, a slyšel jsem, jako by hromový hlas, jednoho ze čtyř živých tvorů, jak říká: Pojd' a viz. A pohleděl jsem, a hle, bílý kůň; a ten, který na něm seděl, měl luk; a byla mu dána koruna; i vyšel jako vítěz, aby vítězil. A když otevřel druhou pečeť, slyšel jsem druhého živého tvora, jak říká: Pojd' a viz. A vyšel jiný kůň, ryzí; a tomu, který na něm seděl, byla dána moc, aby odňal zemi pokoj, a aby se lidé navzájem zabíjeli; a byl mu dán veliký meč. Zjevení 6,1–4.

Zachariáš obsahuje několik pasáží, které přímo ztotožňují čtyři koně představované v prvních čtyřech pečetích Zjevení. V jedné z těchto pasáží v desáté kapitole Zachariáš uvádí, že až bude vylit pozdní déšť, „stádo Judovo“, které je Božím „domem“, bude proměněno v „jeho spanilého koně v boji“.

Proste Hospodina o déšť v čase pozdního deště; tehdy Hospodin učiní světlá oblaka a dá jim proudy deště, každému porost na poli. Neboť modly mluvily nicotnost a věštcí viděli lež a vyprávěli falešné sny; utěšují nadarmo. Proto se vydali na cestu jako stádo, byli souženi, protože nebylo pastýře. Můj hněv vzplanul proti pastýřům a kozly jsem potrestal; neboť Hospodin zástupů navštívil své stádo, dům Judův, a učinil jej jako svého nádherného koně v boji. Zachariáš 10,1–3.

Ellen White opakovaně uvádí, že vylití Ducha svatého o Letnicích je předobrazem pozdního deště, který nyní padá. Dílo vykonané pro svět o Letnicích je představováno církví v Efezu a Efez způsobuje pronásledování představované Smyrnou, kterou Jan znázorňuje jako „rudého koně“ druhé pečeti. První dvě pečeti probíhají souběžně s prvními dvěma církvemi a ilustrují „poslední dny“, kdy je vyléván pozdní déšť.

Duch proroctví také vybírá jak závěr třetí pečeti, tak počátek čtvrté pečeti, a tím je spojuje dohromady (příčina a následek), a přitom zasazuje dějiny, které jsou takto znázorněny, do své doby i do „posledních dnů“.

„Tentýž duch je dnes patrný a je znázorněn ve Zjevení 6,6–8. Dějiny se mají opakovat. To, co již bylo, bude znovu.“ Manuscript Releases, svazek 9, s. 7.

V osobních dějinách sestry Whiteové (sepsaných roku 1898) byl duch kompromisu, jenž připravuje cestu k tomu, aby papežství bylo znovu dosazeno na trůn, již živý a silný, neboť odpadnutí protestantismu, které započalo odmítnutím poselství prvního anděla na jaře roku 1844, již začalo (roku 1863) zasahovat roh protestantského adventismu.

Kompromis Pergamu je ve třetí pečeti znázorněn jako „pár“ vah. Dvoje váhy k měření představují nepoctivé měření. Třetí pečeť vede ke čtvrté pečeti, znázorněné „plavým koněm“, „smrtí“, čímž je představena vražda milionů lidí papežstvím během temného středověku. Po plavém koni papežství následuje „peklo“. Dějiny třetí a čtvrté pečeti jsou souběžné s dějinami církví v Pergamu a Thyatirech. Konstantinův kompromis byl postupným dílem; proto duch kompromisu působil již v osobních dějinách sestry Whiteové, právě tak jako působil v době Pavla, když řekl, že „tajemství nepravosti již působí“. Odpadnutí, které předchází dosazení papežství na trůn, je vždy postupným dějinným procesem, a tyto „dějiny se mají opakovat. To, co bylo, bude znovu.“

A slyšel jsem hlas uprostřed těch čtyř živých bytostí, který pravil: Míra pšenice za denár a tři míry ječmene za denár; ale oleji a vínu neškod'. A když otevřel čtvrtou pečeť, uslyšel jsem hlas čtvrté živé bytosti, který pravil: Pojd' a viz. I pohleděl jsem, a hle, bledý kůň; a jméno toho, který na něm seděl, bylo Smrt, a peklo šlo za ním. A byla jim dána moc nad čtvrtou částí země, aby zabíjeli mečem a hladem i smrtí a šelmami země. Zjevení 6,6–8.

Jakub White rozpoznal ve sedmi církvích a sedmi pečetích další prorockou anomálii. Poukazuje na záměrné rozlišení mezi prvními čtyřmi církvemi a posledními třemi církvemi a poté znovu na týž jev u prvních čtyř pečetí a posledních tří pečetí.

„Nyní jsme sledovali církve, pečeti a šelmy neboli živé bytosti potud, pokud je lze srovnávat jako pokrývající stejná časová období. Pečetí je sedm, šelem však pouze čtyři. A zde může být vhodné povšimnout si, že při otevření první, druhé, třetí a čtvrté pečeti je slyšet, jak první, druhá, třetí a čtvrtá šelma říká: ‚Pojd' a viz;‘ avšak když jsou otevřeny pátá, šestá a sedmá pečeť, žádný takový hlas slyšet není. Ani poslední tři církve a poslední tři pečeti se navzájem neshodují tak, že by pokrývaly stejná časová období, jako tomu je u prvních čtyř církví a prvních čtyř pečetí. Avšak, jak jsme ukázali, církve, pečeti a šelmy se shodují v tom, že pokrývají stejná časová období po dobu téměř 1800 let, až dospějeme k době o něco více než půl století před současností.“ James White, Review and Herald, 12. února 1857.

James White nezahrnul skutečnost, že tentýž vzor se nachází i u polnic, avšak je tomu tak. První čtyři polnice jsou polnice, avšak poslední tři polnice jsou tři běda. První čtyři polnice představují Boží soud nad pohanským Římem za Konstantinův nedělní zákon z roku 321 a tři běda polnic představují islám. První dvě běda polnic byla soudy proti papežskému Římu za nedělní zákon, který uzákonil v roce 538, a třetí běda polnice se týká krize nedělního zákona, která přichází v

nejbližší budoucnosti.

Joseph Bates používá průkopnické chápání posledních tří církví jako jediného symbolu k popisu tří současných církví v milleritském období. Veškeré zdůraznění v daném úryvku doplnil Bates.

„Po vší zemi, praví Hospodin, DVA DÍLY v ní budou vyhlazeny a zemrou; ale TŘETÍ v ní bude ponechán. Bůh praví, že uvede TŘETÍ DÍL skrze oheň a přečistí je. Budou k němu volat a on je vyslyší. Řekne: „TO JE MŮJ LID;“ a oni řeknou: HOSPODIN JE MŮJ BŮH.“ První díl, SARDIS, jmenná církev neboli Babylón. Druhý díl, Laodicea, jmenný adventista. Třetí díl, Filadelfie, jediná pravá Boží církev na zemi, neboť mají být přeneseni do města Božího. Zjevení 3,12; Židům 12,22–24. Ve jménu Ježíšově vás znovu napomínám, abyste uprchli od laodicejských, jako od Sodomy a Gomory. Jejich učení jsou falešná a svůdná; a vedou k naprosté záhubě. Smrt! SMRT!!* věčná SMRT!!! je v jejich stopách. Pamatujte na Lotovu ženu.“ Joseph Bates, Review and Herald, svazek 1, listopad 1850.

V dějinách milleritského hnutí byl Sardis církví, která měla jméno a prohlašovala o sobě, že žije, ale byla mrtvá.

A andělu sboru v Sardech napiš: Toto praví ten, který má sedm Duchů Božích a sedm hvězd: Znam tvé skutky; máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtev. Zjevení 3,1.

Boží lid má vždy nějaké jméno. Jménem v průběhu dějin od Efezu až po Pergamon bylo „křesťan“. Jménem v době papežské nadvlády byla „církev na poušti“. Jménem od uvedení jitřní hvězdy, Jana Viklefa, bylo „protestant“. V době konce roku 1798 již protestanti začali svůj návrat do římského společenství. Bylo tehdy zapotřebí jen zkoušky, která by zjevila skutečnost, že navzdory svému vyznávanému jménu již nejsou vyvolenou církví. Na jaře roku 1844 dospěli ke zkoušce, která měla zjevit, že již nejsou církví nesoucí Kristovo smluvní jméno. Příběh Eliášův poskytuje o této skutečnosti velmi podrobné druhé svědectví. Když zjevili svou pravou povahu, bylo pro millerity zpočátku obtížné rozpoznat, že protestanti prokázali, že se stali dcerami Babylóna. Millerité však nakonec učinili právě to a začali vyvolávat duše z těchto padlých církví v naplnění poselství druhého anděla. Poté nastal proces zkoušení, který měl způsobit, aby millerité zjevili svou vlastní povahu. Byli filadelfští, nebo laodikejští?

Filadelfští následovali Krista do nejsvětější svatyně a ti milleritové, kteří to odmítli učinit, projeví povahu Laodicejských. Nacházíme zde tedy logiku Batesova ztotožnění těchto tří církví jako současníků týchž dějin. Tyto dějiny se naplnily v prorocké struktuře podobenství o deseti pannách, o němž nám Duch inspirace sděluje, že se naplnilo a naplní do posledního písmene.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 také znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velký spor, 393.

„Často bývám odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní doslova do posledního písmene, neboť má zvláštní uplatnění pro tuto dobu a stejně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

Poslední tři církve představují ty, kdo jsou mimo milleritické hnutí, jako Sardy, a ti, kdo jsou uvnitř tohoto hnutí, představují buď Filadelfii, nebo Laodikeu. Tyto tři církve jsou označeny ve 3. kapitole Zjevení, zatímco prvé čtyři církve jsou ve 2. kapitole. Když tedy sestra Whiteová odkazuje na dějiny 3. kapitoly Zjevení, označuje tím právě tytéž církve, které právě určil Joseph Bates.

„Ó, jaký to popis! Kolik je těch, kteří se nacházejí v tomto hroživém stavu. Naléhavě prosím každého kazatele, aby pilně studoval třetí kapitolu Zjevení, neboť v ní je vyličen stav věcí existujících v posledních dnech. Pečlivě studujte každý verš této kapitoly, neboť skrze tato slova k vám promlouvá Ježíš.“ Manuscript Releases, svazek 18, 193.

Tři současné církve dějin milleritského hnutí se opakují na konci adventismu. Joseph Bates určoval dynamiku milleritského období a ztotožnil Sardis s dcerami Babylóna, které byly cílovým okruhem posluchačů poselství druhého anděla. Zabýval se zápasem mezi malým stádcem, které následovalo Krista do nejsvětějšího místa 22. října 1844, a těmi, kteří odmítli vyjít ze svatyně. Pokoušel se povolat Laodikejské ven z temnoty, kterou přijali, a alespoň část jejich laodikejské slepoty byla způsobena tím, že William Miller zaujal vedoucí postavení v laodikejském hnutí. Je to tentýž zápas, který je rozpoznán v poselství Filadelfii.

Hle, učiním, že ti ze synagogy satanovy, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž lžou, přijdou a budou se klanět u tvých nohou a poznají, že jsem si tě zamiloval. Zjevení 3,9.

Náboženská krize vždy vytváří dvě třídy ctitelů, tak jako tomu bylo při Velkém zklamání. Plášť protestantismu byl právě odňat Sardám, když se vrátily k Římu a oficiálně se staly dcerou Říma. Tento plášť pak držel milleritský adventismus, avšak záhy měla zkouška vytvořit dvě třídy, které se prohlašovaly za malé stádce. Právě stádce a padělané stádce. Bates představoval malé stádce, které následovalo Krista do Nejsvětější svatyně. Jeho zápas byl s Laodicejskými, kteří se prohlašovali za malé stádce. Jako Filadelfský vedl Bates zápas se synagogou satanovou, se skupinou, která se prohlašovala za Boží lid, ale hlala a nebyla Židy.

Až bude podobenství naplněno naposledy na konci adventismu, bude zde vyvolený smluvní lid, který byl v době konce roku 1989 pominut, stejně jako bylo při Kristově narození pominuto židovské vedení, jež v oné prorocké historii představuje dobu konce. Když Kristova historie dospěla k triumfálnímu vjezdu do Jeruzaléma, byla předobrazena historie Půlnočního volání z milleritského období. Inspirace opakovaně ztotožňuje mezník kříže s Velkým zklamáním roku 1844. Jidáš představuje laodicejské v Kristově historii a apoštolové byli filadelfští. Po tři a půl roku po kříži se filadelfští, představovaní Batesem, pokoušeli povolat laodicejské ven z padlé církve, kterou představoval učedník Jidáš Iškariotský.

V roce 1989 bývalý vyvolený lid smlouvy odmítl světlo, které bylo odpečetěno, a byl pominut. Když přišlo první zklamání 18. července 2020, začal proces zkoušky mezi těmi, kdo se dříve jevíli jako součást téhož hnutí. Avšak jedna třída je laodicejská a druhá třída filadelfská. Právě tak jako Jidáš třikrát uzavřel smlouvu se Sanhedrinem, aby před křížem zradil Krista, laodicejští v dějinách po 11. září 2001 promarní tři příležitosti k pokání. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu se projeví stejně jistě jako Jidášovo visení na stromě, že laodicejští jsou odděleni od filadelfských. Při žni se odděluje koukol od pšenice. K této žni se rychle přiblížíme.

Tyto pravdy lze rozpoznat jen tehdy a pouze tehdy, jsme-li ochotni pochopit, že jedinou biblickou metodologií, která může odhalit a ustanovit „pravdu“, je „historicismus“. Pravou metodologií není preterismus, futurismus, dispensacionalismus, woke-ismus, gramatická či historická odbornost ani žádná z variací mnoha satanských padělků. Existuje obecně známý výrok připisovaný filozofovi sedmnáctého století jménem Jean-Jacques Rousseau, který byl mnoha způsoby přeformulován, avšak podstata té myšlenky zní: „Omyl má mnoho kořenů, ale pravda má jen jeden.“ „Pravda“ je Alfa i Omega, který je jako kořen ze suché země.

„Tak je tomu i s Biblií, pokladnicí bohatství Jeho milosti. Sláva jejích pravd, jež jsou vysoké jako nebesa a obsáhnou věčnost, zůstává nerozpoznána. Pro velkou většinu lidstva je i sám Kristus ‚jako kořen z vyprahlé země‘ a nevidí na Něm ‚žádnou krásu, pro kterou‘ by po Něm ‚toužili‘. Izajáš 53,2. Když byl Ježíš mezi lidmi jako zjevení Boha v lidské přirozenosti, zákoníci a farizeové Mu prohlásili: ‚Jsi Samařan a máš démona.‘ Jan 8,48. Dokonce i Jeho učedníci byli tak zaslepeni sobectvím svých srdcí, že byli pomalí v chápání Toho, který k nim přišel zjevit Otcovu lásku. To byl důvod, proč Ježíš kráčel v osamění uprostřed lidí. Plně Mu bylo rozuměno jen v nebi.“ Myšlenky z hory blahoslavenství, 25.

Pravdy, o něž se nyní dělíme, musí být chápány v souvislosti s tím, že růst pravdy je v průběhu dějin postupný; a ještě důležitější je, že naše chápání pravdy musí být zasazeno do kontextu Alfy a Omegy, do kontextu toho, že Ježíš ztotožňuje konec věci s jejím počátkem.

Čtvrtou církví je Thyatira a představuje období, kdy papežství vládlo jako páté království biblického proroctví, což je období, v němž byla církev na poušti v zajetí. Zajetí duchovního Izraele duchovním Babylónem po dobu tisíce dvou set šedesáti let bylo předobrazeno zajetím doslovného Izraele v doslovném Babylóně po dobu sedmdesáti let.

„Dnes je Boží církev svobodna dovést k završení božský plán záchrany ztraceného lidstva. Po mnohá staletí byl Boží lid omezen ve svých svobodách. Kázání evangelia v jeho čistotě bylo zakázáno a na ty, kdo se odvážili neuposlechnout lidských nařízení, byly uvalovány nejprísnejší tresty. V důsledku toho zůstávala veliká mravní vinice Páně téměř zcela neobdělána. Lid byl zbaven světla Božího slova. Temnota bludu a pověry hrozila vyhladit poznání pravého náboženství. Boží církev na zemi byla po celé toto dlouhé období neúprosného pronásledování skutečně v zajetí, stejně jako byli synové Izraelští drženi v babylónském zajetí v době vyhnanství.“ Proroci a králové, 714.

Sedmdesát let babylónského zajetí představuje církev v Thyatirech. Církev v Thyatirech je důsledkem, který vzešel z příčiny, jež je představena Pergamem. Pergamos je symbolizován císařem Konstantinem, který spojil modlářství s křesťanstvím. Symbolem jeho modlářství bylo uctívání slunce. Biblický důvod, proč byl starověký Izrael odveden do zajetí na sedmdesát let Thyatiry, spočívá v tom, že jeho králové navazovali vztahy a uzavírali spojení s modlářskými národy kolem sebe v přímé vzpouře proti Božímu slovu. Bůh Izrael opakovaně varoval, aby se nemísil s pohanskými národy kolem sebe. Desatero, právě to, čeho měl být starověký Izrael svěřeným strážcem, přísně zakazuje uctívání model. Když Hospodin minul Mojžíše u jeskyně na Chorébu a zjevil svůj charakter, dvakrát zahrnul právě to varování, o němž se zmiňujeme.

I řekl: Hle, uzavírám smlouvu: před vším tvým lidem učiním divy, jaké nebyly vykonány na celé zemi ani v žádném národě; a všechen lid, uprostřed něhož jsi, uvidí dílo Hospodinovo; neboť to, co s tebou učiním, je věc hrozná. Zachovávej to, co ti dnes prikazuji: hle, vypuzuji před tebou Emorejského a Kananejského a Chetejského a Ferezejského a Chivejského a Jebúsejského. Měj se na pozoru, abys neuzavřel smlouvu s obyvateli země, do níž vstupuješ, aby se to nestalo osidlem uprostřed tebe. Ale jejich oltáře zboříte, jejich posvátné sloupy rozbijete a jejich háje vytnete. Neboť nebudeš uctívat jiného boha; neboť Hospodin, jehož jméno je Žárlivý, je Bůh žárlivý. Abys neuzavřel smlouvu s obyvateli země, aby nesmilnili za svými bohy a neobětovali svým bohům, a někdo tě nepozval a tys nejedl z jeho oběti; a abys nebral z jejich dcer pro své syny a jejich dcery nesmilnily za svými bohy a nepřivedly i tvé syny k smilstvu za svými bohy. Exodus 34:10–16.

Bůh v tomto oddílu starověký Izrael varoval hned dvakrát a existuje mnoho dalších biblických svědectví o příkazu daném starověkému Izraeli, že nemá uzavírat žádné smlouvy s modloslužebnými národy kolem sebe. Tyto kompromisy začaly tehdy, když starověký Izrael zavrhl Boha a Jeho teokracii. Když zatoužili po králi, Bůh jim dovolil mít krále, a od té chvíle většina všech králů, a zcela jistě každý král severních deseti kmenů, tento právě uvedený příkaz pomíjela. Zásada, která vyžadovala, aby Izrael byl oddělený a zvláštní od modloslužebných národů kolem sebe, byla zavržena a názorně vyjádřena kompromisem, jehož symbolem se měl později stát Konstantin. Pergamos a Konstantin představují vzpouru izraelských králů, kteří uvedli modloslužbu do Boží církve. Odpadnutí, které začalo králem Saulem, bylo předobrazem odpadnutí křesťanské církve, jež vedlo do zajetí v duchovním Babylóně. Posvátné dějiny počínající králem Saulem a pokračující až do zajetí v Babylóně jsou symbolizovány církví Pergamos. Následující sedmdesátileté zajetí představovala církev Thyatira.

Efez představuje církev, která vychází, aby dobyla Zaslíbenou zemi. Efez představuje dobu Mojžíše a vysvobození Izraele z otroctví Egypta.

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a vážné děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech v církvi opakovaly a opakuji.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Dějiny znázorněné vysvobozením z Egypta se opakují v posledních dnech. Proto se také opakovaly v milleritských dějinách. To je důvod, proč sestra Whiteová opakovaně odkazuje na tyto dějiny, aby popsala dějiny milleritského hnutí. Velké zklamání roku 1844 uvádí do souladu se zklamáním Hebrejů, když stáli před Rudým mořem a za nimi se blížilo faraónovo vojsko. Rovněž uvádí do souladu dějiny vysvobození z Egypta s dobou Kristovou; zklamání učedníků u kříže tak bylo předobrazem zklamáním u Rudého moře, které bylo zároveň předobrazem Velkého zklamání roku 1844. Zklamání u kříže představovalo počátek církve v Efezu. Doba Mojžíšova na počátku starověkého Izraele, znázorněná církví v Efezu, byla rovněž předobrazem počátku novodobého Izraele v době Kristově. Oboje dějiny jsou znázorněny církví v Efezu. Pravdy, které zde rozpoznáváme, byly v průběhu let veřejně předkládány organizací Future for America, takže zde pouze podávám přehled.

V dějinách Krista nacházíme počátek lidu nové smlouvy, který je povoláván, zatímco dříve vyvolený lid smlouvy je pomíjen. Dějiny Krista jsou koncem starověkého Izraele a v dějinách vysvobození z Egypta na počátku starověkého Izraele tu byl již dříve vyvolený lid smlouvy, který byl pominut kvůli novému lidu smlouvy.

V dějinách Krista dospěl někdejší vyvolený lid ke svému konečnému závěru v roce 70 zničením Jeruzaléma. Na počátku, v době Mojžíšově, někdejší vyvolený lid během čtyřiceti let zemřel na poušti a Jozue a Káleb se stali představiteli nového vyvoleného lidu, jemuž bylo určeno nést poselství do zaslíbené země, tak jako apoštolové v období efezského sboru nesli evangelium do světa.

Počátek i závěr starověkého a také počátek novodobého Izraele vše poukazují na přechod od dřívějšího vyvoleného lidu k novému vyvolenému lidu. Na svědectví dvou nebo tří je věc potvrzena; a každá z těchto tří linií svědků označuje rozluky s předchozím vyvoleným lidem a tito svědkové nesou podpis Alfy i Omegy, Toho, který oznamuje konec od počátku. Bude existovat dřívější vyvolený lid, který bude pominut, když Bůh vstoupí ve smlouvu se sto čtyřiačtyřiceti tisíci. Bůh není původcem zmatku; On se nikdy nemění a Jeho slovo nikdy neselhává.

Vysvobození z Egypta a vítězství, která Bůh vykonal skrze Jozua, jsou představována sborem v Efesu, avšak Efesu bylo určeno, aby ztratil svou první lásku. Když byl Jozue uložen k odpočinku, povstala jiná generace, čímž nastalo období představované Smyrnou. Jozuovo podivuhodné dílo očistění Zaslíbené země nebylo nikdy plně dokončeno, neboť lid se uspokojil sám se sebou a opustil dílo svěřené Jozuovi. Ztratili svou první lásku. Toto období trvalo až do chvíle, kdy Izrael zavrhl Boha a Samuel pomazal krále Saula, čímž uvedl církev Pergamonu.

Poselství přišlo do Smyrny, církve v Malé Asii, a rovněž ke křesťanské církvi jako celku během druhého a třetího století. Byla to doba, kdy pohanství svádělo svůj poslední boj o nadvládu ve světě. Křesťanství se šířilo podivuhodnou rychlostí, až bylo známo po celém světě. Někteří přijali víru Kristovu pro obrácení srdce, jiní pro moc předkládaných důkazů a ještě další proto, že viděli, jak věc pohanství upadá, a prozíravost je vedla na stranu, která slibovala vítězství. Tyto poměry oslabily duchovnost církve. Duch prorocství, jenž charakterizoval apoštolskou církev, byl postupně ztracen. To je dar, který církev, jemuž je svěřen, uvádí do jednoty víry. Když již nebyli praví proroci, falešná učení se rychle šířila; řecká filozofie vedla k nesprávnému výkladu Písma a samospravedlnost starých farizeů, tak často Kristem odsuzovaná, se znovu objevila uprostřed církve. Během dvou století předcházejících vládě Konstantina byl položen základ těm zlům, která se plně rozvinula během dvou následujících století. V tomto období se mučednictví stalo v mnoha částech Římské říše populárním. Jakkoli se to může zdát podivné, není to o nic méně pravda. Bylo to důsledkem vztahu existujícího mezi křesťany a pohany.

„V římském světě bylo náboženství všech národů respektováno, avšak křesťané nebyli národem; byli toliko sektou opovrhovaného rodu. Když tedy vytrvale odsuzovali náboženství všech vrstev lidí, když konali tajná shromáždění a zcela se oddělovali od zvyků a praktik svých nejbližších příbuzných i nejdůvěrnějších přátel, stávali se v očích pohanských úřadů předmětem podezření a často i pronásledování. Často na sebe přivolávali pronásledování sami,

i když v mysli vládců nebyl žádný duch odporu. Na dokreslení tohoto ducha podávají dějiny podrobnosti o popravě Cypriána, biskupa kartaginského. Když byl přečten jeho rozsudek, z naslouchajícího zástupu křesťanů se pozvedl všeobecný výkřik: „Zemřeme s ním.““

„Duch, s nímž mnozí vyznávající křesťané přijímali smrt, a dokonce i zbytečně vyvolávali nepřátelství vlády, měl pravděpodobně mnoho společného s vydáním roku 303 po Kr. pronásledovacího ediktu císařem Diokleciánem a jeho spoluvládce Galeriem. Edikt byl ve svém duchu všeobecný a po deset let byl prosazován s větší či menší přísností.“ Steven Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 50. 51.

Ačkoli je Smyrna jedním ze dvou sborů, které od Pána nepřijímají žádné pokárání, dějiny dosvědčují, že ti, kteří byli v oné době umučeni, představují některé, jejichž pohnutky vycházely z lidských, a nikoli z božských podnětů. Kniha Soudců začíná tím, že uvádí smrt Jozua, a je v ní verš, který se v knize opakuje dvakrát a který vymezuje dějiny soudců. Podruhé je tento verš citován v závěrečném verši knihy. První verš knihy označuje konec Jozua a poslední verš shrnuje dějiny.

I stalo se po smrti Jozuově, že se synové Izraelští otázali Hospodina, řkouce: Kdo z nás potáhne nejprve proti Kananejcům, aby bojoval proti nim? ... V těch dnech nebylo krále v Izraeli, ale každý činil to, co bylo správné v jeho vlastních očích ... V těch dnech nebylo krále v Izraeli; každý činil to, co bylo správné v jeho vlastních očích. Soudců 1:1; 17:16; 21:25.

Stejně jako v dějinách Smyrny bylo „já“ od počátku až do konce ústředním tématem. Protože neměli krále, rozhodli se činit cokoli, co se jim zlíbilo. Právě nedostatek vedení Haskell rozpoznal v dějinách Smyrny; to bylo znázorněno nepřítomností aktivního Ducha prorockví. V obou dějinách otevřel nedostatek vedení dveře tomu, aby byla rozhodnutí činěna na základě vlastních pohnutek člověka. Efez představuje vysvobození z Egypta. Dějiny zaznamenané v knize Soudců jsou představovány církví Smyrny. Období od krále Saula až po babylónské zajetí je představováno církví Pergamem a zajetí v Babylóně je představováno církví Thyatirou.

V souladu s jevem, který rozpoznali průkopníci, je v církvích, pečetích a troubeních rozdělení na čtyři a tři; a první čtyři církve v dějinách starověkého Izraele začínají egyptským zajetím a končí babylónským zajetím, neboť Alfa i Omega vždy ztotožňuje konec s počátkem. První čtyři církve v dějinách novodobého Izraele začínají podrobením Židů římské moci a tyto čtyři církve končí podrobením duchovních Židů duchovnímu Římu na tisíc dvě stě šedesát let.

Po Thyatiře následovaly Sardy, které započaly tehdy, když vyšli z babylónského zajetí, předobrazem Thyatirou. Sardy jsou církví, která měla jméno, že žije, ale nežila. Jejich vyznání života bylo lží. Je pozoruhodné, že ze všech sedmi církví je právě slovo Sardy tím, které nemá žádný význam. Sardám byly přiřazovány významy na základě kontextu dějin a veršů, avšak neexistuje žádná etymologická definice toho jména. Má jméno, ale nemá.

„Avšak druhý chrám se prvnímu nevyrovnal ve velkoleposti; ani nebyl posvěcen oněmi viditelnými znameními Boží přítomnosti, která náležela prvnímu chrámu. Neprojevil se žádný nadpřirozený zásah moci, který by označil jeho zasvěcení. Nebyl spatřen žádný oblak slávy, jenž by naplnil nově zbudovanou svatyni. Nesestoupil žádný oheň z nebe, aby strávil oběť na

jeho oltáři. Šekína již nepřebývala mezi cheruby v nejsvětější svatyni; archa, slitovnice a desky svědectví se v něm nenacházely. Nezazněl žádný hlas z nebe, který by tázajícímu se knězi zjevil vůli Hospodinovu.“ Velký spor věků, 24.

Po babylónském zajetí znovu vystavěli Jeruzalém i chrám. Tehdy opět měli jméno, neboť Bůh zaslíbil vložit své jméno do Jeruzaléma. Jeho jméno však představuje jeho charakter a nedostatek jeho osobní přítomnosti dosvědčoval, že měli jméno, které představovalo život, avšak ve skutečnosti již neměli přítomnost, která život působí. Ve skutečnosti měli jen vyznání a přetvářku.

Poslední hlas v Sardách zaslíbil Eliáše, který přijde před velikým a hrozným dnem Hospodinovým. Pro starověký Izrael bylo zničení Jeruzaléma oním velikým a strašným dnem Hospodinovým. Z tohoto důvodu sestra Whiteová odkazuje na zničení Jeruzaléma v roce 70 po Kr. jako na předobraz velikého a strašného dne Hospodinova, znázorněného jako sedm posledních ran. Církev Filadelfie začala hlasem Jana Křtitele volajícího na poušti, a tak předobrazuje hlas Williama Millera. Hlasy Jana Křtitele a Williama Millera předkládaly laodicejské poselství lidu, který věřil, že je všechno v pořádku, když bylo všechno naprosto špatně. Jan Křtitel i William Miller přiložili sekeru ke kořeni stromu. Poselství Sardám znělo, že je tam „několik jmen i v Sardách, která neposkvrnila svá roucha; a budou se mnou chodit v bílém, neboť jsou toho hodni.“ Jan Křtitel a William Miller představují ty, kteří vyšli z časového období znázorněného Sardami a byli hodni chodit s Kristem.

„Tisíce byly přivedeny k tomu, aby přijaly pravdu hlásanou Williamem Millerem, a služebníci Boží byli vzbuzeni v duchu a moci Eliášově, aby zvěštovali toto poselství. Jako Jan, předchůdce Ježíšův, i ti, kteří kázali toto vážné poselství, cítili nutkání přiložit sekeru ke kořeni stromu a vyzývat lidi, aby nesli ovoce hodné pokání. Jejich svědectví bylo způsobilé probudit a mocně zapůsobit na církve a zjevit jejich pravou povahu. A když zaznělo vážné varování, aby utekli před přicházejícím hněvem, mnozí, kteří byli spojeni s církvemi, přijali uzdravující poselství; uviděli svá odpadnutí a s hořkými slzami pokání a v hluboké úzkosti duše se pokořili před Bohem. A když na nich spočinul Duch Boží, pomáhali znít volání: „Bojte se Boha a vzdejte Mu slávu, neboť přišla hodina Jeho soudu.““ Early Writings, 233.

Sedm církví ve Zjevení představuje dějiny apoštolů až do druhého příchodu Krista a těchto sedm církví zároveň představuje dějiny starověkého Izraele od proroka Mojžíše až do prvního příchodu Krista.

„Zkoušky synů Izraele a jejich postoj těsně před prvním příchodem Krista ilustrují postavení Božího lidu v jeho zkušenosti před druhým příchodem Krista.

„Satanova osidla jsou nám kladena stejně jistě, jako byla kladena synům Izraele těsně před jejich vstupem do země Kanaán. Opakujeme dějiny onoho lidu.“

„Jejich dějiny by pro nás měly být vážným varováním. Nikdy nesmíme očekávat, že když má Pán pro svůj lid světlo, satan bude klidně přihlížet a nevynaloží žádné úsilí, aby jim zabránil je přijmout. Mějme se na pozoru, abychom neodmítli světlo, které Bůh posílá, proto, že nepřichází způsobem, který by se nám líbil.... Jsou-li nějací, kdo sami světlo nevidí a nepřijímají je, ať nestojí v cestě druhým.“

„Dnes беру proti vám za svědky nebe i zemi, že jsem vám předložil život i smrt, požehnání i zlořečení; proto si vyvol život, abys byl živ ty i tvé potomstvo; abys miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal jeho hlas a přimkl se k němu; neboť on je tvůj život a délka tvých dnů; abys přebýval v zemi, kterou Hospodin přísahou zaslíbil dát tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.“

„Tato píseň nebyla historická, nýbrž prorocká. Ačkoli připomínala podivuhodné jednání Boha s jeho lidem v minulosti, zároveň předjímala veliké události budoucnosti, konečné vítězství věrných, až Kristus přijde podruhé v moci a slávě.

„Apoštol Pavel jasně prohlašuje, že zkušenost Izraelců na jejich putování byla zaznamenána k užitku těch, kteří žijí v tomto věku světa, těch, na něž přišlo skonání věků. Nepovažujeme svá nebezpečí za menší než nebezpečí Hebrejů, nýbrž za větší.“ Healthful Living, 280, 281.

Vysvobození z Egypta představuje církev v Efezu a symbolem církve v Efezu v těchto dějinách byl Jozue. Poté, co ti, které Bůh vyvedl z Egypta, neobstáli v deseti po sobě jdoucích zkouškách, Pán odňal smlouvu vzbouřencům a dal ji Jozuovi a Kálebovi.

Řekni jim: Jakože jsem živ, praví Hospodin, jak jste mluvili do mých uší, tak vám učiním: Vaše mrtvá těla padnou na této poušti; a všichni z vás, kteří jste byli sečteni podle celého svého počtu, od dvaceti let a výše, kteří jste reptali proti mně, jistě nevejdete do země, o níž jsem přísahal, že vás v ní usadím, kromě Káleba, syna Jefunneova, a Jozua, syna Núnova. Numeri 14,28–30.

Sestra Whiteová uvádí, že Jozue a Kaleb představují ty, „na něž přišlo dokonání věků“, kteří „uzavírají smlouvu s Bohem skrze oběť“.

„Tento příběh byl zaznamenán pro naše napomenutí, pro nás, na které přišly konce světa. Jak často dnes Boží lid znovu prožívá zkušenost synů Izraele! Jak často reptají a stěžují si! Jak často ustupují zpět, když jim Hospodin prikazuje jít vpřed! Dílo Boží trpí nedostatkem mužů, jako byli Kaleb a Jozue, mužů věrnosti a neotřesitelné důvěry. Bůh volá po mužích, kteří se mu odevzdají, aby byli proniknuti jeho Duchem. Věc Kristova a lidstva vyžaduje posvěcené, obětavé muže, muže, kteří vyjdou ven za tábor a ponesou pohanění. Ať jsou to muži silní a stateční, způsobí pro hodné podniky, a ať uzavrou smlouvu s Bohem obětí.“ Review and Herald, 20. května 1902.

Smlouva, která je obnovena, jak je znázorněno obnovením smlouvy s Jozuem a Kálebem, je smlouvou se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci a s velikým zástupem. Je obnovena poté, co je původní smluvní vyvolený lid Bohem zapuzen a určen k smrti na poušti. Smlouva se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci se naplňuje v téže historii, v níž je dřívější vyvolený lid zavržen.

Efez znamená žádoucí a dílo vykonané jak Jozuem, tak ranou církví bylo „žádoucí“. Když Jozue vedl Boží lid do zaslíbené země, vyšel jako vítěz a dobýval. První pečeť probíhá souběžně s církví v Efezu a je znázorněna bílým koněm, který vychází jako vítěz a dobývá. To platilo o Jozuovi i o apoštolské církvi. První pečeť probíhá souběžně s církví v Efezu jak ve starověkém, tak v novodobém Izraeli.

Smyrna je odvozena od slova „myrha“, což je olej, který se používal k balzamování mrtvých. Druhá pečeť je znázorněna ryzím koněm, jemuž byl dán „veliký meč“ a „moc“ odejmout „pokoj ze země“, což znamenalo, že lidé v oné dějinné době budou „zabíjet jeden druhého“. Druhá pečeť probíhá souběžně s církví ve Smyrně a představuje pravomoc danou Božím nepřátelům, která jim umožňuje přemáhat a zabíjet Boží lid. To se naplnilo v období následujícím po apoštolské církvi a také v dějinách soudců. V obou dějinách Bůh dovolil mocnostem stojícím mimo Boží lid, aby na jeho lid přivedly válku a smrt. V apoštolské církvi byla tato válka motivována odmítnutím Kristova náboženství, které bylo v předchozím období Efezu neporazitelné, když neslo evangelium světu. Motivace nepřátel Božího lidu v období soudců vycházela z předchozího období Efezu, kdy Bůh projevil svou moc nad Egyptem a nad následujícími národy, které byl Jozue použit dobýt. Druhá pečeť probíhá souběžně s církví ve Smyrně jak ve starověkém, tak v novodobém Izraeli.

Pergamos znamená „opevněná citadela“, a tak představuje hrad krále. Třetí pečeť probíhá souběžně s Pergamem a představuje dějiny, v nichž je lidský soud vykonáván králi země v protikladu k Božímu soudu. Měření neboli soud, který je znázorněn „dvěma“ miskami vah, na nichž se váží „pšenice“, „ječmen“, „olej“ a „vino“, tak označuje královskou lidskou autoritu, která je ve vztahu k Božímu soudu vždy nedokonalá. Pamatujte, že poctivé měření nebo poctivé vážení nevyžaduje dvě misky vah. Dvě misky vah představují nerovný soud.

„Ječmen“ je symbolem oběti „prvotiny“ při svátku Paschy, „pšenice“ je symbolem oběti „dvou pohupovaných chlebů“ při svátku Letnic. „Olej“ je symbolem Ducha svatého a „vino“ je symbolem nauky. Pergamos v době starověkého Izraele představuje období kompromisnických izraelských králů, kteří přivedli soud na Boží systém bohoslužby, znázorněný obdobím od Paschy do Letnic. Pravdy Božího slova jsou znázorněny „vínem“ a „olejem“. Ve starověkém i moderním Izraeli je církev Pergamu obdobím, kdy se satan pokouší vykonat to, čeho nemohl dosáhnout proléváním krve v dějinách znázorněných Smyrnou. V Pergamu se satan pokoušel zničit Boží lid a Boží pravdu skrze kompromis, nikoli proléváním krve, jak je to znázorněno ve Smyrně. Kompromis starověkých izraelských králů je předobrazem kompromisu Konstantina v moderním Izraeli.

Thyatira znamená „oběť zkroušenosti“ a poukazuje na ducha mučednictví, který Bůh uděluje svému lidu, jenž je zabíjen pro Jeho jméno. Oběť zkroušenosti představuje ochotu sloužit Kristu v krajně těžkých okolnostech, jak to znázorňují Daniel, Šadrak, Měšak a Abed-nego během sedmdesátiletého zajetí; a rovněž představuje oběť valdenských, hugenotů a jiných, kteří byli během dějin tisíce dvou set šedesáti let papežskou mocí mučeni, vězněni, pomlouváni a zabíjeni. Čtvrtá pečeť probíhá souběžně s církví Thyatir a představuje pronásledování starověkého Izraele starověkým Babylónem a pronásledování novodobého Izraele novodobým Babylónem. Dějiny obou zajetí si nejprve vyžádaly odpadnutí od pravdy, které způsobili králové Izraele a císař Konstantin. Obojí připravilo cestu období představovanému Thyatirou.

Sardis nemá žádný význam, který by odpovídal tomu, že vyznává jméno, nýbrž toto vyznání je lži. Přítomnost Šekíny se nikdy nezjevila v druhém chrámu. Přítomnost Krista se nikdy neprojevila v dějinách Sard. Reformace temného středověku byla v podstatě řadou kroků, kdy jeden vedl vpřed a dva zpět. Dílo, které měly dějiny Sard vykonat v protestantské reformaci, nebylo nikdy dovršeno.

Filadelfie znamená bratrskou lásku a je nemožné milovat svého bratra, pokud nejprve nemilujete Boha.

Řekne-li kdo: Miluji Boha, a nenávidí svého bratra, je lhář; neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, jak může milovat Boha, kterého neviděl? A toto přikázání máme od něho: aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra. 1 Janův 4,20.21.

Filadelfie představuje církev, která miluje Boha, a z tohoto důvodu proti Filadelfii není vzneseno žádné odsouzení ani pokárání.

A andělu sboru ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá, a zavírá, a nikdo neotvírá: Znam tvé skutky; hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš malou sílu, a zachoval jsi mé slovo, a nezapřel jsi mé jméno. Hle, způsobím, že ti ze synagogy satanovy, kteří říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou, přijdou a pokloní se před tvými nohama a poznají, že jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval slovo mé trpělivosti, i já tě zachovám od hodiny pokušení, která přijde na celý svět, aby vyzkoušela ty, kteří přebývají na zemi. Hle, přijdu brzy: drž pevně, co máš, aby nikdo nevzal tvou korunu. Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámě svého Boha, a již nikdy nevyjde ven; a napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíšu na něj své nové jméno. Zjevení 3:7–12.

Filadelfii je dán „klíč Davidův“ a ve filadelfském období dějin starověkého Izraele jim byl dán Syn Davidův, což mimo jiné představuje prorocký princip Alfy a Omegy, prvního i posledního. Tento klíč představuje metodologii „historicismu“. V období, které představuje filadelfský sbor na sklonku dějin starověkého Izraele, byl samotný Autor biblického proroctví oním klíčem. V období, které představuje filadelfský sbor v milleritních dějinách, byl klíč dán Williamu Millerovi. V těchto dvou dějinách Kristus jednal s Židy, kteří se domnívali, že jsou syny Abrahamovými, ale nebyli jimi. Miller jednal s protestanty, kteří se domnívali, že jsou duchovními Židy, ale nebyli jimi.

Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,13.

Laodicea znamená „lid souzený“ a Laodicejští, Židé v období Kristovy doby, byli nakonec souzeni roku 70 po Kr. při zničení Jeruzaléma. Konečný soud nad odpadlým protestantismem nastává v krizi nedělního zákona, avšak se svým soudem se setkali tehdy, když na jaře roku 1844 odmítli poselství prvního anděla, a poté byli Bohem prohlášeni za dcery Babylóna. Tito padlí protestanti jsou předobrazem laodicejského adventismu v posledních dnech vyšetřujícího soudu.

Nyní jsme v zásadě přezkoumali několik různých způsobů, jimiž lze sedm církví ze Zjevení správně chápat jako prorocké symboly a poté je prorocky aplikovat. Musí však být chápány a aplikovány v rámci kontextu prorockých pravidel, „která nám byla dána nejvyšší autoritou“.

Poselství sedmi církvím byla poselství daná sedmi církvím, které existovaly v době, kdy Jan tato poselství zaznamenal. Poselství sedmi církvím poskytují poučení a varování pro všechny církve v průběhu dějin. Poselství sedmi církvím poskytují poučení a varování pro jednotlivé křesťany v

průběhu dějin. Sedm církví představuje dějiny křesťanství od doby apoštolů až do konce světa. Sedm církví představuje dějiny starověkého Izraele od doby Mojžíše až do zničení Jeruzaléma roku 70 po Kr. Sedm církví lze rozpoznat a vyložit určením rozdílu mezi prvními čtyřmi církvemi a posledními třemi církvemi.

Ze šesti různých prorockých aplikací, které rozlišujeme, jsou tytéž aplikace znázorněny v sedmi pečetích.

Těmito pravdami se budeme zabývat v příštím článku.